

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (27/1/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Εβρ. ζ', 26 – η', 2. Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ', 1 – 10
(Εωθινό 1ο, Ήχος Α')

Η Αρχιερωσύνη του Χριστού και η Ιερωσύνη των ανθρώπων

Από την προς Εβραίους Επιστολή προέρχεται το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου. Εδώ περιγράφεται η πληρότητα της Αρχιερωσύνης, την οποία φέρει ο Κύριος και αντιδιαστέλλεται προς την Ιουδαϊκή αρχιερωσύνη. Ο Χριστός είναι ο Μέγας Αρχιερέυς της Εκκλησίας, καθότι είναι άγιος, άκακος, αμόλυντος, χωρισμένος από την αμαρτία και τους φορείς της. Ο Χριστός είναι υψωμένος πάνω από τους ουρανούς και δεν προσφέρει θυσίες, όπως κάνουν οι αρχιερείς του Ιουδαϊκού έθνους, που θυσιάζουν πρώτα για τις δικές τους αμαρτίες κι έπειτα για τις αμαρτίες του λαού. Ο Ίδιος προσέφερε μία φορά τον εαυτό Του θυσία για την αγάπη του κόσμου. Ο νόμος εγκαθιστά αρχιερείς ανθρώπους με αδυναμίες. Ο Χριστός, όμως, είναι κατά πάντα τέλειος, γι' αυτό και κάθισε στα δεξιά της μεγαλοσύνης του θρόνου του Θεού και υπηρετεί τα Άγια των Αγίων, τα οποία έστησε ο Ίδιος και όχι άνθρωπος.

Ο Χριστός παρέδωσε την Αρχιερωσύνη Του στους Αγίους Αποστόλους κι εκείνοι, με τη σειρά τους, στους διαδόχους τους Κληρικούς, σχηματίζοντας την αδιάσπαστη αλυσίδα της Αποστολικής διαδοχής, που συνιστά και το μέτρο της κανονικότητας των κληρικών όλων των εποχών. Ο Χριστός γνώριζε ότι, παραδίδοντας το χάρισμα της Αρχιερωσύνης και της Ιερωσύνης στους ανθρώπους, το παρέδιδε σε πρόσωπα αδύναμα και ατελή, με ροπή προς την αμαρτία. Τούτο, όμως, επουδενί ναρκοθέτησε και υπονόμεισε το έργο της Εκκλησίας στον κόσμο, καθότι τις ατέλειες και τις αδυναμίες των ανθρώπων, καλύπτουν πάντοτε και συμπληρώνουν το έλεος και οι ενέργειες του Θεού. Παρά ταύτα οι Εκκλησιαστικοί λειτουργοί, που αναλαμβάνουν να ιερουργούν τα Μυστήρια και να ευαγγελίζονται τον Χριστό στον κόσμο, οφείλουν να κοπιάζουν και να αναλίσκονται, προκειμένου να μορφώνουν μέσα τους τα χαρακτηριστικά της Αρχιερωσύνης του Χριστού.

Το πρώτο είναι η αγιότητα. Έχουμε πει κι άλλοτε ότι η αγιότητα δε χαρίζεται. Είναι μία δυναμική προοπτική για την οποία είναι πλασμένος ο κάθε Χριστιανός, πόσο μάλλον ο Κληρικός. Είναι καρπός του πνευματικού αγώνα μιας ολοκληρης ζωής. Είναι το αποτέλεσμα της πάλης με τον έσω άνθρωπο, αλλά και με τις δυνάμεις του κόσμου, που αγωνίζονται να παρασύρουν τους ανθρώπους έξω από την αγιαστική και σωτηριώδη μάνδρα της Εκκλησίας. Ο Κληρικός, για να γίνεται πηγή αγιασμού για το λαό, οφείλει πρώτα να αγιάζεται ο ίδιος, να ζει κατά

Χριστόν σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής του, να είναι «επιστολή Χριστού γραμμένη όχι με μελάνι, αλλά με το πνεύμα του ζωντανού Θεού»¹

Το επόμενο χαρακτηριστικό του Κληρικού, που φέρει στον απόλυτο βαθμό ο Κύριος, είναι η ακακία. Ο Κληρικός οφείλει να μη σκέπτεται ποτέ το κακό, γιατί μόνον έτσι θα ενεργεί μόνο το καλό. Οφείλει, αυτοστιγμεί, ν' απορρίπτει λογισμούς αρνητικούς, για πρόσωπα και γεγονότα, που θα σκληρύνουν τον χαρακτήρα του και θα προκαλέσουν μέσα του τάσεις μίσους, κατακρίσεως ή εκδικητικότητας. Με τον τρόπο αυτό θα γίνεται πάντοτε παράγοντας ειρήνης και συμφιλίωσης για τους γύρω του. Θα γίνεται μιμητής των Αγίων, που λειτουργούν διαρκώς με γνώμονα την αγάπη, την ανεκτικότητα, την υπομονή και την συγχωρητικότητα, έστω κι αν αδικούνται και συκοφαντούνται.

Το τρίτο χαρακτηριστικό, που περιγράφεται στην Αποστολική διήγηση της ημέρας, είναι η αποφυγή της αμαρτίας. Γνωρίζουμε ότι και οι Κληρικοί, ως άνθρωποι ατελείς και αδύναμοι, δε μπορούν ν' αποφύγουν τις πτώσεις και τις αμαρτίες προς τις οποίες ρέπουν όλοι οι άνθρωποι. Το ζητούμενο, όμως, είναι ο αγώνας κατά της αμαρτίας, ούτως ώστε αυτή να μην παγιωθεί στην ψυχή, αλλά να εκριζωθεί και να παταχθεί. Αυτός ο αγώνας, που ισχύει για όλους τους ανθρώπους μέσα στην Εκκλησία, γίνεται με το έλεος και την ενίσχυση του Θεού και μόνο μέσα στο Μυστήριο της Μετανοίας και Ιεράς Εξομολογήσεως. Αυτό είναι το καθαρτήριο πυρ, που μπορεί να ανανεώσει τις πνευματικές δυνάμεις, να χαριτώσει τον Κληρικό και να τον καταστήσει ικανό να συνεχίζει το έργο της διαποίμανσης του λαού του Θεού, μεγαλύτερο από το οποίο δεν υπάρχει στη γη.

Αγαπητοί μου, τα ως άνω χαρακτηριστικά, που οφείλουν να διακρίνουν τους ποιμένες της Εκκλησίας, όσο κι αν φαντάζουν αυτονόητα, χρήζουν αγώνα διαρκούς, επίμονου και επίπονου, για να γίνουν πραγματικότητα. Χρειάζονται την βοήθεια και την ενίσχυση του Θεού, προς Τον Οποίο πρέπει να είναι διαρκώς στραμμένος ο Κληρικός. Χρειάζονται, όμως και την δική σας αγάπη, ανοχή και κυρίως, προσευχή. Είναι αλήθεια, πως οι απαιτήσεις σας από τους Ποιμένες σας είναι πολλές· και δικαίως. Μη ξεχνάτε, όμως, ότι, όπως εσείς έχετε ανάγκη από τις προσευχές τους, έτσι κι εκείνοι έχουν ανάγκη από τις δικές σας προσευχές, σε βαθμό, μάλιστα, που δεν έχετε φανταστεί. Προσευχηθείτε, λοιπόν, για τον Επίσκοπο και τους Κληρικούς μας, όπως Κύριος ο Θεός τους διαφυλάττει ακέραιους κατά πάντα, προκειμένου να εργάζονται επαξίως στον κόσμο το έργο του Χριστού για την σωτηρία των ανθρώπων. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Β' Κορ. 3,3